

Călătoria de după contopire:
Când apa uită că a fost hidrogen

Mesaj
cu ocazia celei de-a 70-a aniversări a lui

Pujya Daaji

28 septembrie 2025, Kanha Shanti Vanam

Călătoria de după contopire:

Când apa uită că a fost hidrogen

ragii mei,

Majoritatea oamenilor cred că eliberarea sau nirvana este culmea creșterii spirituale. Este stingerea focurilor lăcomiei, urii, aroganței și ignoranței. Este sfârșitul ciclului durerii și al morții. Este starea supremă de eliberare.

Apoi, pe baza a ceea ce a spus Kabir Saheb, începem să înțelegem puțin despre posibilitatea contopirii atunci când egoul nostru a învățat să treacă în plan secund. Kabir Saheb face să pară foarte ușor. El spune că această stare de contopire este ca picăturile de ploaie care cad în ocean. Nicio picătură nu rămâne în urmă pentru a descrie cum este să devii oceanul.

Declarația șocantă a lui Babuji: „Când atingi contopirea, poți fi numit în sfârșit începător”, răstoarnă tot ceea ce credeam că știm! Ceea ce credeam că este sfârșitul drumului ne pregătește de fapt pentru începerea călătoriei adevărate.

Cu alte cuvinte, un muzician petrece ani de zile învățând să cânte la instrumentul său. El poate începe să creeze cu adevărat numai după ce l-a stăpânit complet și nu mai există nicio diferență între el și muzica sa. Tehnicile fac loc expresiei pure.

Acum întrebarea este: Ce există dincolo de această unitate între muzician și muzică? Tăcerea din care provine toată muzica și în care se estompează. Nu o tăcere goală, ci una plină de toate melodiile posibile. Maestrul muzician știe că cea mai puternică muzică este cântată în spațiile dintre note.

Să analizăm contopirea și ce se întâmplă dincolo de ea.

“Când atingi contopirea, poți fi numit în sfârșit începător.”

- Babuji

Mai întâi, trebuie să știm cine o dorește. Și cine mai rămâne să știe că această căutare s-a încheiat? Afirmția picăturii că „Am devenit Oceanul!” arată că fuziunea nu a avut încă loc. Nu mai există un „eu” care să facă o astfel de afirmație într-o fuziune reală și nu mai există nicio entitate care să se privească pe sine în timp ce se destramă. Picătura nu poate spune „Acum sunt Oceanul”, deoarece „eu” care ar putea spune asta nu mai există. Aceasta nu este moartea așa cum o cunoaștem noi; este cea mai mare schimbare. Moartea poate duce chiar la Viața Veșnică.

Gândiți-vă un moment la asta: picătura care a pus întrebarea: „Cine experimentează Oceanul?” nu mai există. Este ca și cum ai întreba: „Ce gândește flacăra lumânării când se alătură incendiului forestier?” Întrebarea presupune un gânditor care nu mai este în viață.

Natura ne arată acest mare secret în lucrurile cele mai obișnuite. Luați hidrogenul: poate exploda, este periculos și este gata să ia foc. Oxigenul este ceea ce alimentează fiecare foc și îl face să ardă mai repede. Singure, ele înseamnă probleme. Dar ce se întâmplă când se combină în mod corect? Apă! Lucrul care menține totul în mișcare și care stă la baza întregii vieți.

Ascultați acum. Ce se întâmplă cu hidrogenul? Unde este oxigenul? Nu au fost distruse; s-au transformat în ceva ce niciunul dintre ele nu și-ar fi putut imagina singur. Hidrogenul nu poate spune: „Acum sunt apă”, deoarece nu mai există hidrogen în forma sa pură care să susțină această afirmație. A apărut o nouă realitate, diferită de ambele elemente originale și care servește unui scop diferit.

Și uitați-vă la toate lucrurile uimitoare pe care le pot face clorul și sodiul! Clorul este un gaz otrăvitor folosit în război, iar sodiul explodează când intră în contact cu apa. Dar când se amestecă, formează sare obișnuită, de care celulele noastre au nevoie. Ceea ce era mortal a devenit necesar, iar ceea ce era otrăvitor a devenit sigur.

Râul care se varsă în ocean, picăturile de ploaie care cad în ocean și hidrogenul care se combină cu oxigenul sunt toate moduri de a spune că scopul se împlinește. Asta arată că o contopire nu înseamnă doar a pune două lucruri împreună, ci a crea ceva nou și mai semnificativ. Înseamnă a renunța la vechile identități pentru a găsi una nouă, pe care toată lumea o poate folosi pentru un scop mai mare.

- ***A te pierde pe tine însuși pentru o cauză mai mare:*** nu este vorba despre un lucru care preia controlul asupra altuia. Este vorba despre renunțarea ambelor entități la identitatea lor pentru a se alătura unui scop nou, mai înalt. Gândește-te la asta ca la renunțarea la ceva care te va face să te simți împlinit.
- ***O schimbare de stare, nu doar o combinație:*** O contopire normală este ca amestecarea a două vopsele diferite pentru a obține o nouă culoare. Pe de altă parte, o contopire transcendentă este ca două lucruri care se unesc pentru a crea un lucru cu totul nou, precum hidrogenul și oxigenul care se unesc pentru a crea apă. Ele nu doar se „amestecă”; ele se schimbă.
- ***Rezultatul neașteptat:*** entitatea transcendentă poate face lucruri pe care niciuna dintre entitățile originale nu le-ar fi putut face singure. Noua entitate are abilități noi, o minte nouă sau un scop nou pe care nu le-ar fi putut avea înainte de fuziune.

O contopire transcendentă este ca două lucruri care se unesc pentru a crea un lucru cu totul nou, precum hidrogenul și oxigenul care se unesc pentru a crea apă. Ele nu doar se „amestecă”; ele se schimbă.

Când Babuji spune că fuziunea este doar începutul, mulți oameni sunt șocați. „Maestre”, spun ei, „ce urmează dacă a deveni Unu nu este sfârșitul?”

Ceea ce am învățat din experiență este următorul lucru:

Mai întâi vine Contopirea, care este ca și cum Oceanul ar întâmpina râul cu brațele deschise. Chiar dacă este slabă, există încă o amintire a faptului că a fost un râu. Luați în considerare faptul că această mișcare a râului este pentru a ajunge în același *loka*, *Salokyata*.

Apoi, pe măsură ce ne maturizăm, devenim identici și chiar și amintirea de a fi diferiți se estompează. Sodiu nu-și mai amintește că a fost sodiu. Este doar sare și nu vrea să revină la natura sa explozivă.

Acest lucru nu este suficient pentru o conformitate strânsă. În acest moment, „voința” noastră individuală a dispărut și există o aliniere atât de perfectă încât voința divină curge prin

vas fără nicio rezistență și fără ca noi să fim conștienți de acest flux. Nu respinge nimic; conține totul, la fel ca spațiul.

Și chiar mai mult decât atât... ah, cuvintele nu pot descrie acest lucru. Cum poate apa să le spună hidrogenului și oxigenului ce înseamnă să ai grijă de ființele vii? Cum poate sarea să le spună sodiului și clorului cât de fericită este să păstreze alimentele proaspete și să mențină echilibrul delicat al sângelui?

Filozofia occidentală numește „vidul” o nimicnicie înfricoșătoare, dar noi îl cunoaștem ca fiind cea mai activă plenitudine. Când hidrogenul și oxigenul se amestecă pentru a forma apa, se transformă în „nimic”? Nu! Ele pot ajuta întregi ecosisteme. Așa se simte vidul egoului după contopire: nu este gol; este atât de plin încât nu are nevoie să fie anunțat.

O ființă realizată care a depășit contopirea nu umblă spunând: „Sunt iluminat!” Apa nu trebuie să spună: „Sunt H₂O!” Ea curge, hrănește, curăță și susține; însăși existența ei este declarația ei.

O ființă realizată care a depășit contopirea nu umblă spunând: „Sunt iluminat!” Apa nu trebuie să spună: „Sunt H₂O!” Ea

curge, hrănește, curăță și susține; însăși existența ei este declarația ei.

Acum, iată ceva la care să vă gândiți: scopul nu este să deveniți Oceanul. Ideea este să realizați că nu ați fost niciodată picătura. Ați fost întotdeauna Oceanul care credea că este o picătură. Dar această cunoaștere nu este sfârșitul; este doar începutul muncii reale.

Trebuie să învățați cum să visați în mod conștient că sunteți din nou o picătură odată ce ați realizat că sunteți Oceanul. De data aceasta, nu o veți face din ignoranță, ci din cunoaștere supremă. Acesta este ceea ce diferențiază sufletul liber de cel legat: o persoană crede ceea ce vede, în timp ce cealaltă joacă rolul în mod intenționat, astfel încât ceilalți să poată continua să viseze. „Când vorbesc, mă întreb mereu cine

Scopul nu este să deveniți Oceanul. Ideea este să realizați că nu ați fost niciodată picătura. Ați fost întotdeauna Oceanul care credea că este o picătură. Dar această cunoaștere nu este sfârșitul; este doar începutul muncii reale.

este: Lalaji, eu sau altcineva?”, spune Babuji. Un lucru este sigur din toate acestea: „eu-ul” nostru dispare.

Poate vă gândiți: „Sunt idei minunate, dar tot trebuie să mă confrunt cu ambuteiajele și alte probleme în fiecare dimineață.”

Tocmai asta este ideea. Oceanul trebuie să învețe să se simtă ca fiecare picătură, pe deplin conștient de limitările încarnării, în timp ce este ancorat în Nelimitat.

„Dar Daaji”, ați putea întreba, „cum facem asta în viața reală?”

Fiți ca apa. Apa nu alege pe cine să ajute. Nu spune: „Voi trece doar prin canale aurii”. Rămâne aceeași, dar se schimbă pentru a se potrivi fiecărui recipient. Când este încălzită, se ridică sub formă de vapori fără probleme. Îngheață ușor când se răcește. Dar nu uită niciodată ce este cu adevărat, chiar și cu toate aceste schimbări – un mod de a menține viața în mișcare.

Fiți ca apa. Apa nu alege pe cine să ajute. Nu spune: „Voi trece doar prin canale aurii”. Rămâne aceeași, dar se schimbă pentru a se potrivi fiecărui recipient.

Călătoria spirituală are nevoie atât de flexibilitatea apei, cât și de cunostințele necesare pentru a alege persoana potrivită care să ne ajute să ne schimbăm.

Amintiți-vă întotdeauna ce v-a învățat sodiul: chiar și apa, care este vitală pentru viață, poate fi dăunătoare atunci când intră în

contact cu elementul greșit. Călătoria spirituală are nevoie atât de flexibilitatea apei, cât și de cunoștințele necesare pentru a alege persoana potrivită care să ne ajute să ne schimbăm. Același principiu se aplică și în ceea ce privește căsătoria. Imaginați-vă că sodiul, în loc să se unească cu clorul, intră în contact cu apa! Boom...

Ce se întâmplă după contopire? Aceleași lucruri care sunt dincolo de apă, multe lucruri pe care apa le poate face și poate deveni. Sculpturi de gheață atât de frumoase încât îți taie respirația, abur care alimentează motoare uriașe, nori care aduc ploaie pe pământul uscat, râuri care sculptează canioane uriașe și picături de rouă care reflectă soarele întreg.

Multe lucruri se pot întâmpla în spațiul de după contopire. Există hidrogenul și oxigenul înainte de a se întâlni, și ele pot crea toată apa care a existat vreodată sau va exista vreodată. Simfonia este pe cale să înceapă și are toate melodiile posibile.

Ce se întâmplă când două mari Spații goale se întâlnesc? Răspunsul logic este că nu rămâne Nimic. Dar acest Nimic nu este același lucru cu Zero. Infinitul este un concept matematic care afirmă că suma dintre infinit și infinit rămâne infinită, în loc să rezulte „două infinituri”.

Când matematicienii au descoperit că există diferite dimensiuni ale infinitului, au atins un adevăr spiritual profund. Nu există doar lucruri infinite dincolo de contopire, ci și o infinitate de infinități, fiecare diferită și conținându-le pe toate celelalte. De aceea, călătoria de după contopire nu se termină niciodată.

Iată ce vreau să vă spun: picătura nu devine Oceanul; picătura învață că a fost întotdeauna Oceanul. Dar această descoperire

Nu există doar lucruri infinite dincolo de contopire, ci si o infinitate de infinități, fiecare diferită si conținându-le pe toate celelalte. De aceea, călătoria de după contopire nu se termină niciodată.

este doar prima zi de școală la Universitatea Infinitului. Ce se află dincolo?

Cineva care a trecut mai presus de dincolo vă poate spune. Când se întorc, învață că tăcerea vorbește mai tare decât cuvintele, că a fi acolo te învață mai mult decât predicile și că cea mai mare putere este să nu ai nicio putere, ci doar iubire, care este jocul etern al hidrogenului și oxigenului, dizolvându-se unul în celălalt și revenind la viață ca viața însăși.

Aceasta este magia de a descompune lucrurile. Acesta este calea care depășește calea. De aceea nu pot decât să zâmbesc când mă întreb: „Ce se întâmplă după contopire?” Nu trebuie să spuneți nimic; trebuie să deveniți răspunsul.

Și când o veți face, veți înțelege de ce Maeștrii nu spun nimic. Ei vă dau pur și simplu un pahar cu apă și așteaptă să vă dați

seama cât de minunat este. Când țineți paharul cu apă, gândiți-vă la modul în care hidrogenul și oxigenul se transformă în altceva. Voi sunteți Oceanul și sunteți uimiți de cât de curat este. Voi sunteți Divinul, care se trezește încet la propriul său joc.

Și în acea amintire, se întâmplă cel mai uimitor lucru: obișnuitul devine sacru, nu transformându-se în altceva, ci fiind văzut pentru ceea ce a fost întotdeauna.

În Tăcerea Supremă, care este dincolo de toate fuziunile, fie ca El să ne dea înțelepciunea de a alege calea cea dreaptă.

Cu rugăciuni către Marele Maestru,

Kamlesh

Note

2